

Arrest

nr. 85 575 van 2 augustus 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. SCHIJNS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 juli 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 juli 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 12 september 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 maart 2012.

1.3. Op 25 april 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 26 april 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Q.(...) A.(...) Q.(...), bent een achttentwintigjarige Afghaanse jongeman van Tajiek-origine. U werd geboren in het dorp Gulbahar gelegen in het district Jabul Saraj dat op zijn beurt gelegen is in de provincie Parwan. Toen u de twaalfde graad op school had afgemaakt, bent u aan het werk gegaan als lasser. Op vakantiedagen ging u boeken ronddelen die uw oom geschreven had. Twee jaar voor uw vertrek verhuisde u, samen met uw familie, naar Kaboel. Uw moedertaal is Dari maar u verstaat ook Pashtu.

Uw problemen begonnen toen u actief betrokken werd bij de partij 'Wahdat Mulimin Afghanistan We Jaham' (United Muslims of Afghanistan and the World) waarvan uw oom A.(...) A.(...) de oprichter was. Uw oom had drie boeken geschreven die de standpunten van zijn partij uitdroegen naar de bevolking. Het was uw taak om die boeken te verdelen aan de bevolking. U deed dit naast uw werk als lasser op uw vrije dagen namelijk de donderdag en vrijdag. De boeken waren een boodschap aan economische, militaire en politieke machthebbers van Afghanistan om hun slechte levenswandel op te geven en te leven als goede moslims in een verenigd Afghanistan. De inhoud werd door deze mensen niet geapprecieerd waardoor u onder druk kwam te staan. Uw vrienden waarschuwden u dat een commandant of een zakenman u in elkaar wou slaan. Toen u in elkaar werd geslagen door de zoon van een broer van een commandant en door de aanhoudende bedreigingen besliste u samen met uw familie naar Kaboel te verhuizen. U keerde iedere donderdag en vrijdag terug naar uw geboortedorp om de boeken te verdelen.

Toen u in uw geboortedorp werd bedreigd, had u reeds samen met uw familie beslist om uw werk op te geven. Uw oom ging hier niet mee akkoord en dwong u uw werk verder te zetten. Hij noemde u een slechte moslim en zei dat het een eer zou zijn, moest u tijdens dit werk om het leven komen. Na uw verhuis werd u nog steeds door dezelfde mensen bedreigd maar kreeg u bijkomend ook dreigtelefoontjes van de taliban. Toen de bedreigingen erger werden, besliste u het land te verlaten.

U ontvluchtte Afghanistan op 24 mei 2011 en kwam aan in België op 25 juni 2011 waar u de volgende dag op 27 juni 2011 asiel aanvraagde.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u uw taskara, een manifest, drie boeken en twee verzendingsorders voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo ongeloofwaardig zijn dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw vrees tot vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.**

In eerste instantie moet worden opgemerkt dat u bijzonder weinig kennis heeft over de partij waar u sinds 1386 (2007) tot uw vertrek in 2011 voor werkte (CGVS, p.13). Zeker als men rekening houdt met het feit dat uw oom de oprichter was van de partij (CGVS p. 4). Zo zijn er een aantal vragen waarvan men kan verwachten dat iemand zoals u, die duidelijk geloofde in het project van de partij (CGVS p. 9 en 14), het antwoord zou op moeten weten. U bleef het antwoord echter schuldig of u antwoordde op een zeer speculatieve wijze. Zo zegt u dat u niet weet of uw oom de partij alleen of met steun van rijke, machtige mensen had opgericht (CGVS p. 14). Dit is vreemd aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de boeken die u distribueerde vooral gericht waren tegen machtige, rijke mensen zoals mullahs, zakenmannen, ambtenaren en commandanten (CGVS p. 6, 10 en 12). Het zou dan ook weinig logisch zijn dat diezelfde mensen betrokken zouden zijn geweest bij de oprichting van de partij. Bovendien verklaarde u dat er veel zakenmannen hem financieel wilden steunen maar dat uw oom telkens weigerde (CGVS p. 11). Als u gevraagd wordt hoe uw oom dan wel aan geld kwam om zijn activiteiten te financieren, moet u het antwoord schuldig blijven waarna u op vrij speculatieve wijze toevoegt één dag hebben ze 100.000 dollar maar morgen zelfs geen 1.000 (CGVS p. 12). Opnieuw kan men de vraag stellen waarom mensen die bekritiseerd worden in de boeken uw oom financieel zouden ondersteunen.

Verder kunt u maar drie partijleden opnoemen, namelijk uw oom, de chauffeur en de spreker (CGVS p. 4 en 14) terwijl u later in het gehoor gevraagd naar hoeveel mensen met uw oom werkten, antwoordt dat u geen exact nummer kan geven maar dat het misschien wel de helft van Afghanistan kon zijn (CGVS p. 7). Eerst en vooral is het ongeloofwaardig dat de helft van Afghanistan zou samenwerken met uw oom terwijl u slechts drie personen van die medewerkers kan

benoemen maar bijkomend is uw antwoord in tegenstrijd met uw verklaringen op het eind van het gehoor (CGVS p. 19). Als u gevraagd wordt of uw oom bekend is bij de mensen die u ontmoette in Kaboel, antwoordt u de meerderheid kenden mijn oom niet (CGVS p. 19).

Vervolgens kan u niet duidelijk maken hoe men lid wordt van uw partij. Dit is extra pijnlijk voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met uw werk aangezien u als verdeler van de boeken uitleg moest geven over de inhoud en u dus op de eerste linie stond om mensen te overtuigen lid te worden van de partij (CGVS p. 13). Dit was trouwens ook de reden waarom uw oom niet wou dat u uw job opgaf (CGVS p. 9). Doorheen het gehoor wordt u zes keer gevraagd hoe men lid kon worden van de partij waarop u telkens antwoordt een persoon die een goed persoon is en op het goeie pad zit kan lid worden (CGVS p. 5 en 19). **Het dringt blijkbaar niet tot u door dat dit een voorwaarde is om tot de partij toe te treden maar dat als men voldoet aan die voorwaarden niet automatisch lid is.** Als u voor de laatste keer gevraagd wordt hoe men lid kan worden nadat men aan alle voorwaarden voldoet, antwoordt u ik weet niet er is een contactnummer op het boek u kunt de informatie daar terugvinden om lid te worden (CGVS p. 19). Het feit dat u, die ongeveer vier jaar werkzaam was om mensen te overtuigen van de standpunten van uw partij (CGVS p. 13), niet weet hoe men praktisch gezien lid kan worden is ongeloofwaardig als men weet dat uw partij de ambitie had zich te registreren bij de autoriteiten en één van de voorwaarden om als partij geregistreerd te worden een minimum van zevenhonderd aangesloten leden is. (zie toegevoegde informatie administratief dossier).

In tweede instantie moet worden vastgesteld dat de dreiging die u ervoer weinig waarschijnlijk was. Zo verklaarde u dat toen u op de hoogte werd gebracht dat er een commandant of zakenman u wou slaan, u normaal reageerde en lachte (CGVS p. 15). Als u dan éénmaal geslagen werd door de zoon van een broer van een commandant en constant bedreigingen ontving, vluchtte u naar Kaboel (CGVS p. 6 en 15). **Maar de vraag blijft waarom deze mensen u zouden bedreigen.** U verklaarde immers tijdens uw werk bedreigd te worden door mensen die op het slechte pad waren geraakt (CGVS p. 6 en 10) en goed ontvangen te zijn geweest bij mensen op het goede pad (CGVS p. 10). Doorheen uw verklaringen blijkt echter dat u uw boeken enkel ronddeelde aan goede mensen (CGVS p. 6 en 14). Dit vermoeden wordt versterkt als u gevraagd wordt waarom u enkel aan goede mensen uw boek gaf waarop u antwoordt omdat als ik alles had gezegd in het boek tegen de slechte mensen zou ik niet geleefd hebben (CGVS p. 14) en commandanten met macht kan ik niet zo confronteren (CGVS p. 14). **Dus als u enkel uw boeken gaf aan mensen van goede wil en de machtige mensen die tegen uw gedachtegoed waren vermeed, was er ook geen reden om aan te nemen dat u bedreigd werd.** Niettemin verhuist u omwille van de dreiging naar Kaboel (CGVS p. 6) waar u, ondanks het gevaar die er voor u zou dreigen, iedere donderdag en vrijdag terugkeert naar uw geboortedorp om boeken te verdelen (CGVS p. 16). **De wekelijkse terugkeer naar uw geboortedorp waar u bent gevlucht omwille van de dreiging die u ervoer, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de ernst van de dreiging die u daar boven het hoofd ging.**

Wat betreft de bedreigingen die u ontving in Kaboel moet worden opgemerkt dat u ook in Kaboel enkel boeken uitdeelde aan personen van goede wil (CGVS p. 6). Bovendien bleef u volgens uw verklaringen twee jaar lang in Kaboel wonen (CGVS p. 2) ondanks de dreigementen. U verklaarde dat zelfs de taliban u bedreigde en dat u daarom Afghanistan moest ontvluchten (CGVS p. 7, 16 en 18). **Ook dit is ongeloofwaardig aangezien er een veel simpelere oplossing bestond voor uw problemen. U kon gewoon stoppen met het verdelen van de boeken.** U hebt immers zelf aangegeven dat u reeds in uw geboortedorp wou stoppen met dit werk maar dat uw oom u dwong verder te gaan (CGVS p. 15 en 16). Als u gevraagd wordt op welke manier u gedwongen werd, antwoordt u dat uw oom u betaalde (CGVS p. 9 en 16) en riep dat u geen goed moslim en persoon was (CGVS p. 9, 16 en 17). Hoewel dit misschien hoogst onaangenaam was voor u kan dit zeker niet onder noemer dwang geplaatst worden. **Het feit dat u door de zagezegde dwang van uw oom verder deed met het verdelen van zijn boeken ondanks de veel ernstigere bedreigingen die u kreeg van de taliban, toont aan dat u meer dan waarschijnlijk niet werd bedreigd door de taliban.**

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusie niet beïnvloeden. De taskara bevestigt enkel uw identiteit de welke niet betwist wordt. De drie boeken en het manifest maken het niet aannemelijk dat u effectief bedreigd werd omwille van de standpunten die de boeken verkondigen. Bovendien heeft u zo weinig kennis over de partij wiens standpunten worden verkondigd in deze boeken dat men zich de vraag kan stellen op welke of manier, indien u überhaupt al betrokken was

bij het verdelen van deze boeken, u werkzaam was voor deze partij. De verzendingsorders zijn irrelevant ten aanzien van uw asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Parwan, meer bepaald in het district Jabul Saraj, te worden beoordeeld. Gezien u de laatste paar jaren woonachtig was in de stad Kaboel, wordt eveneens in uw geval de veiligheidssituatie in de stad Kaboel beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyán, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak)" dd. 14.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Parwan verslechterd is ten opzichte van het jaar 2010 toen Parwan beschouwd werd als de veiligste provincie grenzend aan Kaboel. De provincie Parwan wordt op dit moment echter nog steeds gerekend tot de meer stabiele provincies rond Kaboel. Hoewel er zich een aantal districten in Parwan bevindt waar melding gemaakt wordt van veiligheidsincidenten kunnen de meeste districten als rustig beschouwd worden. Wat het district Jabul Saraj betreft dient opgemerkt te worden dat er in 2011 geen veiligheidsincidenten gemeld werden.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Parwan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Jabul Saraj in de provincie Parwan, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu ook de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van

bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheidstoestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan – Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 24 augustus 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's), meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afghaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile" doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Jabul Saraj actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Jabul Saraj van de provincie Parwan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, de artikelen 48 en volgende van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de verwerende partij in haar bestreden beslissing eenvoudigweg opwerpt dat de verklaringen van verzoeker niet aannemelijk zijn terwijl zij zich als zorgvuldig handelende overheid moet buigen over alle elementen van het dossier en de beslissing moet nemen na een behoorlijke afweging van alle ter zake dienende gegevens en belangen. Bij de toelichting van het middel onderneemt verzoeker een poging om de weigeringsmotieven te ontcrachten en besluit hij dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève bestaat. Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, betwist verzoeker de stelling van het Commissariaat-generaal dat de situatie in Kabul en in het district Jabul Saraj in de provincie Parwan veilig is en dat er slechts een uiterst geringe kans bestaat dat hij er als burger het slachtoffer zou worden van een conflict of willekeurig geweld. Hij citeert in dit verband een aantal nieuwsberichten.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij bijzonder weinig kennis heeft over de partij waar hij sinds 1386 (2007) tot zijn vertrek in 2011 voor werkte en die door zijn oom werd opgericht, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet, (ii) hij ongeloofwaardige en onwaarschijnlijke verklaringen aflegt met betrekking tot de dreiging die hij ervoer,

(iii) de door hem neergelegde documenten bovenstaande conclusie niet kunnen beïnvloeden, zoals wordt toegelicht en (iv) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul en in het district Jabul Saraj in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 april 2012 (CG nr. 1118122), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Verzoeker meent dat er in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Hij stelt dat hij in het feitelijke overzicht voldoende heeft benadrukt dat hij lid was van de partij van zijn oom. Zijn rol betrof publiciteit voeren door het rondbrengen van boeken. Hij was niet de man die de ideologische lijnen van de partij uittekende doch hij was een harde werker achter de schermen. Hij zorgde voor propaganda zodat er voldoende mensen de boeken die zijn oom over de partij schreef zouden lezen. Dat hij niet alle partijpunten kan aantonen, kan hem geenszins worden verweten, aldus verzoeker. Het zou volgens hem immers opmerkelijk zijn indien een militant "alle" partijpunten uit het hoofd zou kunnen vertellen. Ook dat hij maar enkele namen van militanten kan geven, acht verzoeker niet verwonderlijk. Hij werd immers door zijn oom gebruikt om boeken rond te dragen, niet om de interne werking van de partij te coördineren. Het feit dat hij niet weet hoe een persoon lid kan worden van de partij verklaart verzoeker heel eenvoudig doordat op de achterzijde van de boeken een contactnummer stond waarop geïnteresseerden meer informatie konden inwinnen.

Verzoeker overtuigt geenszins. De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor zijn vlucht op een geloofwaardige manier zou kunnen weergeven om het gevaar voor vervolging in zijn land van herkomst te verantwoorden. Van verzoeker, die beweert nood te hebben aan internationale bescherming omwille van zijn politiek profiel, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zijn politieke activiteiten ook aannemelijk kan maken en dat hij enige vragen aangaande zijn politiek engagement en zijn partij kan beantwoorden, quod non in casu. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing kan verzoeker niet duiden in welke omstandigheden zijn oom de partij oprichtte en hoe zijn oom aan geld kwam om zijn activiteiten te financieren, kan hij slechts drie partijleden opnoemen, namelijk zijn oom, de chauffeur en de spreker en kan hij niet verduidelijken hoe men lid wordt van de partij. De Raad leest in het gehoorverslag dat verzoeker betrokken was bij de partij van zijn oom vanaf de oprichting in 1386 en dat hij aanvankelijk vrijwillig voor zijn oom werkte omdat hij 'hield van zijn partij en agenda' en omdat hij de mensen wilde helpen om de weg van de islam te volgen (administratief dossier, stuk 3, p. 9 en p. 13-14). Gelet op deze verklaringen is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat van verzoeker, die duidelijk geloofde in het project van de partij, een meer uitgebreide kennis kan worden verwacht dan deze die hij tentoonspreidt. Tevens treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze oordeelt als volgt: ***"Vervolgens kan u niet duidelijk maken hoe men lid wordt van uw partij. Dit is extra pijnlijk voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen in verband met uw werk aangezien u als verdeler***

van de boeken uitleg moest geven over de inhoud en u dus op de eerste linie stond om mensen te overtuigen lid te worden van de partij (CGVS p. 13). Dit was trouwens ook de reden waarom uw oom niet wou dat u uw job opgaf (CGVS p. 9). (...) Het feit dat u, die ongeveer vier jaar werkzaam was om mensen te overtuigen van de standpunten van uw partij (CGVS p. 13), niet weet hoe men praktisch gezien lid kan worden is ongeloofwaardig als men weet dat uw partij de ambitie had zich te registreren bij de autoriteiten en één van de voorwaarden om als partij geregistreerd te worden een minimum van zevenhonderd aangesloten leden is." De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motivering van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig is en steun vindt in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het herhalen van zijn eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij deze bevindingen niet ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

2.4. Voorts wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er terecht op dat verzoeker ongeloofwaardige en onwaarschijnlijke verklaringen aflegde met betrekking tot de dreiging die hij ervoer. Dat verzoeker enerzijds omwille van de bedreigingen naar Kabul verhuisde doch hij anderzijds wekelijks terugkeerde naar zijn geboortedorp om er boeken te verdelen, haalt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de ernst van de dreiging die hem daar boven het hoofd hing volledig onderuit. Wat betreft de bedreigingen die hij zou hebben ontvangen in Kabul, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen op goede gronden "(...) Bovendien bleef u volgens uw verklaringen twee jaar lang in Kaboel wonen (CGVS p. 2) ondanks de dreigementen. U verklaarde dat zelfs de taliban u bedreigde en dat u daarom Afghanistan moest ontvluchten (CGVS p. 7, 16 en 18). **Ook dit is ongeloofwaardig aangezien er een veel simpelere oplossing bestond voor uw problemen. U kon gewoon stoppen met het verdelen van de boeken. U hebt immers zelf aangegeven dat u reeds in uw geboortedorp wou stoppen met dit werk maar dat uw oom u dwong verder te gaan (CGVS p. 15 en 16). Als u gevraagd wordt op welke manier u gedwongen werd, antwoordt u dat uw oom u betaalde (CGVS p. 9 en 16) en riep dat u geen goed moslim en persoon was (CGVS p. 9, 16 en 17). Hoewel dit misschien hoogst onaangenaam was voor u kan dit zeker niet onder noemer dwang geplaatst worden. Het feit dat u door de zogezegde dwang van uw oom verder deed met het verdelen van zijn boeken ondanks de veel ernstigere bedreigingen die u kreeg van de taliban, toont aan dat u meer dan waarschijnlijk niet werd bedreigd door de taliban.**", overwegingen welke in voorliggend verzoekschrift op generlei wijze worden ontkracht zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Wat betreft de "dwang" die verzoekers oom op hem zou hebben uitgeoefend, kan aan het voorgaande nog worden toegevoegd dat verzoeker, tijdens het gehoor gevraagd hoe zijn oom reageerde op zijn vertrek, verklaarde dat zijn oom nu medelijden voor hem voelt om wat hij gedaan heeft, dat hij iemand goed is en niet wil dat iemand slecht over hem denkt en dat het hem spijt (administratief dossier, stuk 3, p. 18). Zo al enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers beweerde betrokkenheid bij het verdelen van de boeken – quod non – maakt verzoeker, gelet op deze verklaringen, dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw door zijn oom zou worden "gedwongen" om zijn werk voor de partij te hervatten.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde stukken in voorliggend verzoekschrift niet betwist, laat staan ontkracht zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkenen te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partijen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en

oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. In acht genomen wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan het door verzoeker opgediste asielrelaas zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7.1. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, slaagt verzoeker er evenmin in aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.7.2. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeert op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Pansjir, Parwan, Logar, Wardak)*", (update van 14 oktober 2011) en Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul*", (update van 24 augustus 2011)) dat er op dit ogenblik in het district Jabul Saraj in de provincie Parwan, waarvan verzoeker afkomstig is, en in de hoofdstad Kabul, waar verzoeker de twee laatste jaren voor zijn vertrek uit Afghanistan woonachtig was en waar zijn familie nog steeds verblijft (administratief dossier, stuk 3, p. 8-9) geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat aangezien de situatie er op dit ogenblik niet van die aard is dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De Raad stelt vast dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt, gebaseerd is op een veelheid aan internationale bronnen en bronnen ter plaatse. Het louter betwisten van deze beoordeling van de veiligheidssituatie en de verwijzing naar twee internetlinks – waarvan de ene handelt over een zelfmoordaanslag in Kabul op 2 mei 2012 gericht tegen de compound "Green Village", waar veel buitenlanders zijn gehuisvest en de andere melding maakt van het feit dat een reeks aanslagen in Kabul verijdeld werd door de arrestatie van vijf militanten die in het bezit waren van explosieven, doet geen afbreuk aan de correctheid van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, noch aan de vaststellingen die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan deze informatie heeft gekoppeld. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de uitgebreide informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken zodat bovenstaande analyse door de Raad wordt overgenomen en tot de zijne wordt gemaakt.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De

Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS